

तन्निमित्ताभिरासीनौ कथाभिरपरिश्रमौ ।
 तामाशां मत्कृते क्लीनावुपासीनावनाथवत् ॥ ५ ॥
 पादशब्दं तु मे श्रुत्वा मुनिर्वाक्यमभाषत ।
 किं चिरायसि मे पुत्र पानीयं क्षिप्रमानय ॥ ६ ॥
 यन्न दत्तमिदं तात सलिले क्रीडता त्वया ।
 उत्कण्ठिता ते मातेयं प्रविश क्षिप्रमाश्रमं ॥ ७ ॥
 यद्यलीकं कृतं पुत्र मात्रा ते यदि वा मया ।
 न तन्मनसि कर्तव्यं त्वया तात तपस्विना ॥ ८ ॥
 त्वं गतिस्त्वगतीनां च चक्षुस्त्वं क्लीनचक्षुषां ।
 समासक्तास्त्वयि प्राणाः कथं त्वं नाभिभाषसे ॥ ९ ॥
 मुनिमव्यक्तया वाचा तमहं सज्जमानया ।
 क्लीनव्यञ्जनया प्रेक्ष्य भीतचित्त इवाब्रुवं ॥ १० ॥
 मनसः कर्मचेष्टाभिरभिसंस्तभ्य वाग्बलं ।
 आचक्षते त्वहं तस्मै पुत्रव्यसनजं भयं ॥ ११ ॥
 क्षत्रियोऽहं दशरथो नाहं पुत्रो महात्मनः ।
 सज्जनावमतं दुःखमिदं प्राप्तं स्वकर्मजं ॥ १२ ॥
 भगवंश्चापहस्तोऽहं सरयूतीरमागतः ।
 जिघांसुः श्वापदं किञ्चिन्निपाने वागतं गजं ॥ १३ ॥
 ततः श्रुतो मया शब्दो जले कुम्भस्य पूर्यतः ।
 द्वियोऽयमिति मत्वा हि वाणेनाभिरुतो मया ॥ १४ ॥